

I
Acı

Bu Günce'yi Neauphle-le-Château'daki mavi dolaplardan çıkan iki defterde buldum.

Bunu yazdığımı hiç anımsamıyorum.

Bu işi benim yaptığımı, yazanın ben olduğumu biliyorum, yazımı tanıyor, anlattığım şeylerin ayrıntılarını anımsıyorum, yer yeniden gözlerimin önüne geliyor, Orsay garı, yolculuklar, ama kendimi bu Günce'yi yazarken gözümde canlandıramıyorum. Bunu ne zaman, hangi yılda, günün hangi saatinde, hangi evde yazdım? Hiçbir şey aklıma gelmiyor.

Şurası kesin, bu metni Robert L.'yi beklerken yazmış olamam diye düşünüyorum.

Hâlâ nasıl adlandıracağımı bilemediğim ve yeniden okuduğumda beni dehşete düşüren bu şeyi nasıl yazdım? Ayrıca bu metni kışları düzenli olarak su baskınına uğrayan bir kır evinde nasıl bırakabildim yıllar boyunca?

Onun aklıma düşmesinin ilk nedeni Sorcières dergisinin benden bir gençlik metni istemiş olmasıydı.

Acı yaşamumdaki en önemli şeylerden biridir. "Yazı" sözcüğü uygun kaçmayacaktı. Kendimi olağanüstü derecede düzenli ve dingin, küçümen harflerle düzgünce doldurulmuş sayfaların karşısında buldum. Kendimi ellemeye cesaret edemediğim ve onun açısından baktığımda yazının bana utanç verdiği, şaşılabilir bir düşünce ve duygu karmaşası karşısında buldum.

Nisan.

Şöminenin karşısındayım, telefon yanımda duruyor. Sağda, salonun kapısı ve koridor. Koridorun sonunda, giriş kapısı. Doğrudan geri dönebilir, giriş kapısını çalabilirdi: "Kim o? – Benim." Ya da bir transit merkezine varır varmaz telefon edebilirdi: "Döndüm, işlemleri yapmak için Lutetia Oteli'ndeyim." Hiç beklenmedik bir anda olurdu bu. Telefon ederdi. Çıkagelirdi. Bunlar olası şeyler. Her şeye karşın geri dönüyor. Bu özel bir durum değil. Geri dönmemesi için özel bir neden yok. Geri dönmesi için de bir neden yok. Geri dönebilir, olabilir. Kapıyı çalar: "Kim o? – Benim." Burada başka şeyler de oluyor. Sonunda Ren'i aşılar. Sonunda Avranches geçidini açtılar. Sonunda geri çekiliyorlar. Sonuçta savaşın sonuna dek hayatta kaldım. Dikkat etmem gerek: Geri dönerse bu olağanüstü bir şey olmaz. Normal bir şey bu. Olağanüstü bir olay gibi algılamamak gerek. Olağanüstü olan beklenmedik olandır. Aklımı başıma devşirmeliyim: Geri dönmesi gereken Robert L.'yi bekliyorum.

Telefon çalıyor: "Alo, alo, bir haber var mı?" Kendi kendime telefonun bu işe de yaradığını söylemem gerek. Kesip atmamalı, yanıt vermeli. Beni rahat bırakın diye bağırma- malı. "Hiç haber yok. – Hiç mi? Hiçbir şey öğrenemediniz mi? – Hayır. – Belsen'in kurtarıldığını biliyor musunuz? Ya, dün öğleden sonra... – Biliyorum." Sessizlik. Acaba yine

onunla ilgili bir şey soracak mıyım? Evet. Soruyorum: “Ne dersiniz? Artık kaygılanmaya başlıyorum.” Sessizlik. “Cesaretinizi yitirmeyin, toparlanın, bu durumda olan yalnız siz değilsiniz ne yazık ki, dört çocuklu bir anne tanıyorum... – Biliyorum, özür dilerim, çıkmam gerek, görüşürüz.” Telefonu kapıyorum. Yerimden kııldamadım. Çok fazla hareket etmemek gerek, enerji harcamamalı, tüm gücü işkenceye saklamalı.

“Belsen’in kurtarıldığını biliyor musunuz?” dedi. Bilmiyordum. Demek bir kamp daha kurtarılmış. “Dün öğleden sonra” dedi. Söylemedi ama ben biliyorum, yarın sabah ad listeleri gelir. Aşağı inip gazete almalı, listeyi okumalı. Hayır. Şakaklarımda gitgide artan bir zonklama hissediyorum. Hayır, o listeyi okumayacağım. Öncelikle şu listeyi üç haftadır deniyorum, işe yaramıyor. Ne kadar çok liste olursa, bunlardan ne kadar çok ortaya çıkarsa, o listelerde o kadar az ad olur. Sonuna kadar bunlardan ortaya çıkıp duracak. Ben okursam asla orada olmayacak. Hareket etme zamanı geldi. Kalkmalı, üç adım atıp pencereye gitmeli. Tıp okulu, hep, orada. Gelip geçenler hep orada, ben onun geri dönmeyeceğini anlayana dek yürümeye devam edecekler. Bir ölüm ilanı. Şu sıralarda önceden söylemeye başlandı. Kapı çalınıyor: “Kim o? – Belediye görevlisi.” Şakaklardaki zonklama sürüyor. Şakaklardaki bu zonklamayı durdurmam gerek. Onun ölümü benim içimde. Şakaklarımda zonkluyor. Bu konuda yanılmış olunamaz. Şakaklardaki zonklamayı durdurmak –kalbi durdurmak– onu sakinleştirir – yoksa tek başına sakinleşemez, kendisine yardım etmek gerek. Kaçıveren, baştan giden aklın aşırılığını durdurmalı. Mantomu giyiyor, aşağı iniyorum. Kapıcı orada: “Günaydın Madam L.” Bugün onda pek özel bir hal yok. Sokakta da aynı şekilde. Dışarıda, Nisan.